

CONTE DE NADAL

És Nadal. Les famílies, reunides, celebren amb un bon àpat el naixement de Jesús al voltant de les taules guarnides de festa: estovalles brodades i tovallons emmidonats, vaixel·la de pisa fina, munió de coberts i copes de cristall de totes mides i, al bell mig, una important sopera amb l'escudella que fumeja.

Al carrer hi bufa un vent rúfol, cru i gelat, però en l'escalfor de les llars hom brinda amb cava, menja torrons i canta nades davant pessebres de suro i molsa, amb rius de paper de plata i petits pobles entre rugoses muntanyes d'avets nevats. És Nadal i, dins el bressol, un Nen Jesús de terrissa dorm entre un bou, una mula i uns pares que se'l miren somrients.

Cau la nit i els carrers, esventats i solitaris, s'omplen d'ombres remoroses. La Consol s'enrotlla una mica més la bufanda al coll intentant tapar-se les orelles glaçades. La dona, feixuga, a poc a poc va al racó on hi passa les nits. En aquell petit parc, ella i altres éssers tan solitaris com ella, hi troben un lloc per a lliurar-se als seus tristos somnis.

El troba a faltar. Sense en Juan la Consol se sent molt sola. Fa uns dies que va marxar per sempre dins una ambulància i des de llavors no té ningú que li doni escalf a les fredes nits d'hivern. Voldria que estigués aquí per celebrar junts el Nadal, ella beuria una mica de vi del seu bric i ell, amb alè vinós, li desitjaria bon Nadal.

Des del dia que la van fer fora de casa la Consol viu al carrer i dorm en una placeta on va ser acceptada per altres ocupants nocturns gràcies al Juan que va prendre sota la seva protecció aquella doneta de cabells blancs, desolada i plorosa. El Juan la protegia, la Consol mai va saber per què ho feia. L'home li portava alguna cosa per a menjar i mai li va demanar res a canvi. El Juan era un bon home però estava malalt. La beguda l'havia condemnat a mort.

Amb llàgrimes ardents la Consol va deixar en mans alienes tots el records d'una vida quan la policia, brandant una ordre judicial, els van fer fora de casa. El seu marit s'ho havia jugat tot. Van dormir al ras aquella primera nit i a l'endemà, al despertar-se amb les primeres llums del dia, la dona no el va trobar al seu costat. No el va tornar a veure. La Consol tenia seixanta-nou anys, n'han passat dos des de llavors.

És Nadal i avui el desig de la Consol es farà realitat. Sota el banc on hi passa les nits dos ulls foscos se la miren suplicants. La Consol té artrosi als genolls i, amb dificultat, s'ajup i cerca sota el banc. Un musell humit li olora les mans i una llengua petitona, càlida i mullada, les hi llepa. A la Consol el cor li bateja amb força quan agafa aquell petit ésser abandonat i tant necessitat d'amor i companyia com ella. La dona, amb el petit cadell arraulit entre els braços, mira cap el cel on una estel brilla més que tots els altres en l'obscuritat d'aquella nit freda i sense lluna. Llàgrimes d'agraïment li neguen els ulls; al pessebre, dins el seu bressol de palla, un infant de terrissa somriu feliç.

Ma. Rosa Salas

